Załącznik do uchwały Nr XVII/92/2016
Rady Gminy Solec-Zdrój
z dnia 11 lutego 2016 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Kielcach
ul. Prosta 10
25-366 Kielce

Skarżący: Feliks Lasak prowadzący działalność gospodarczą pod firmą AGENCJA OCHRONY MIENIA „ELA-FEKS" mgr Feliks Lasak
26-100 Busko – Zdrój ul. Skałki 17

Strona przeciwna: Rada Gminy Solec – Zdrój ul. 1 Maja 10 , 28-131 Solec Zdrój

Odpowiedź na skargę na uchwałę Rady Gminy Solec – Zdrój z dnia 22 października 2015 roku nr XIII/59/2015 wniesioną przez skarżącego Feliksa Lasaka na podstawie art.101 ust.1 ustawy z dna 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (tekst pierwotny: Dz. U. 1990 r. Nr 16 poz. 95 wraz z późniejszymi zmianami zwana dalej ustawą o samorządzie gminnym)

Rada Gminy Solec – Zdrój wnosi o:

1. oddalenie skargi jako niezasadnej
2. nie uwzględnienie wskazanych w treści skargi wniosków dowodowych

Uzasadnienie

Skarżący Feliks Lasak w treści skargi względem uchwały Nr **XIII/59/2015** podniósł szereg zarzutów. W ocenie Rady Gminy Solec – Zdrój z opisanych niżej przyczyn żaden z zarzutów nie zasługuje na uwzględnienie.

Skarżący w pkt **I.1** skargi wskazał na naruszenie art.25 ust.2 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym przez jego niewłaściwe zastosowanie, gdyż podjęta uchwała nie spełnia wymogów stawianych uchwale w sprawie wyrażenia zgody na rozwiązanie stosunku pracy z pracownikiem – radnym. W ocenie skarżącego uzasadnienie uchwały nie odnosi się względem wszystkich zarzutów stawianych przez skarżącego pracownikowi – radnemu, w konsekwencji uzasadnienie nie jest kompletne i jasne, a zaś powołane argumenty nie dają usprawiedliwionych podstaw odmowy wyrażenia zgody na rozwiązanie stosunku pracy.

Odnosząc się do powyższego Rada Gminy Solec – Zdrój podnosi co następuje. Należy wskazać na treść wniosku skarżącego zawartego w piśmie (data wpływu: 24 września 2015 roku) o wyrażenie przez Radę Gminy Solec – Zdrój zgody na rozwiązanie stosunku pracy z radnym Gminy Solec – Zdrój Jerzym Łukasiewiczem w trybie art.32§1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 roku kodeks pracy zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia. W treści wniosku skarżący podniósł szereg okoliczności mających uzasadniać jego uwzględnienie (pkt 1 do pkt.7 pisma).
Podejmując zaskarżoną uchwałę Rada Gminy w Solec – Zdrój obowiązana była dokonać oceny czy opisane szerzej w treści wniosku skarżącego okoliczności miały miejsce. Dopiero po pozytywnym ustaleniu zaistnienia ich przesłanki winna być dokonana ocena czy okoliczności te mogą uzasadniać uwzględnienie wniosku skarżącego - to jest podjęcie uchwały wyrażającej zgodę na rozwiązanie z pracownikiem – radnym stosunku pracy.

Wraz ze złożonym wnioskiem skarżący nie przedłożył jakichkolwiek dokumentów, czy też nie zawarł jakichkolwiek wniosków dowodowych, za pomocą których udowodniłby zaistnienie wyżej opisanych okoliczności.
Okoliczność bezsporną w sprawie stanowił jedyne fakt - przyznany przez pracownika – radnego – wymierzenia w dniu 21 sierpnia 2015 roku Jerzemu Łukasiewiczowi kary upomnienia.

W ocenie Rady Gminy Solec – Zdrój fakt nałożenia na pracownika kary upomnienia nie był przyczyną wystarczającą dla uwzględnienia wniosku. W tym zakresie podtrzymuje argumenty podniesione w treści uzasadnienia zaskarżonej uchwały.

W tym miejscu należy się odnieść do jednego z zarzutów skargi (**k.7**) jakoby przedmiotowa uchwała Rady Gminy Solec – Zdrój *„cechować się miała rażącą stronniczością , co przykładowo miało się wyrażać w uznaniu, że nałożenie na radnego kary porządkowej nastąpiło z rażącym naruszeniem przepisów proceduralnych"*. Skarżący pominął - co wynika z uzasadnienia zaskarżonej uchwały – iż samodzielną podstawą przyjęcia, że fakt ukarania radnego karą porządkową nie przesądza za uwzględnieniem wniosku stanowiło toczące się przed Sądem Rejonowym w Jędrzejowie IV Wydział Pracy sygn. akt IVP 148/15 postępowanie z powództwa Jerzego Łukasiewicza o uchylenie kary porządkowej. W ocenie Rady dopiero wynik tego postępowania rozstrzygnie zasadność wymierzenia kary. Dostrzeżenie przez Radę na podstawie dokumentów przedłożonych przez radnego, iż kara porządkowa zastała nałożona bez wysłuchania pracownika pozwalało przyjąć konkluzję, iż w świetle zapisu art.109§2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 roku kodeks pracy (tekst pierwotny: Dz. U. 1974 r. Nr 24 poz. 141 z późniejszymi zmianami) kara ta została wymierzona w sposób nieprawidłowy. Powyższe nie przesądziło jednak o dokonanej przez Radę ocenie tej okoliczności fatycznej, gdyż jak wskazano zasadniczym motywem nie uwzględniania faktu nałożenia kary upomnienia jako okoliczności uzasadniającej uwzględnienie wniosku stanowił brak prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy przez sąd.

Analogiczne argumenty należy odnieść względem zawartych również we wniosku skarżącego zarzutów na okoliczność rzekomego formułowania przez radnego Jerzego Łukasiewicza gróźb karalnych względem pracownika skarżącego (pkt 2 wniosku). Na wstępie należy zaznaczyć, iż Rada miała możliwość

zweryfikowania tego zarzutu w bardzo organicznym zakresie. Z istoty postępowania przygotowawczego prowadzonego na podstawie przepisów ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (Dz.U.1999 Nr83 poz.931 z późniejszymi zmianami) wynika, iż osoba podejrzana o popełnienie czynu zabronionego dowiaduje się o fakcie toczącego się postępowania dopiero z chwilą przedstawienia jej zarzutów. Do pewnego momentu jedynym podmiotem posiadającym wiedzę na tę okoliczność jest, poza organem prowadzącym postępowanie, osoba zawiadamiająca o możliwości popełnienia przestępstwa.

Skarżący powołując się na tę okoliczność obowiązany był co najmniej to uprawdopodobnić czy przez przedłożenie stosownych dokumentów, czy wskazanie organu przed którym toczy się to postępowanie. Skarżący zarówno we wniosku z dnia 24 września 2015 roku czy też w piśmie z dnia 17 listopada 2015 roku w przedmiocie usunięcia naruszenia prawa ograniczył się jedynie do sformułowania opisanego wyżej zarzutu.

Z ostrożności przyjmując nawet, gdyby skarżący zdołał wykazać powyższe okoliczności - to jest fakt wszczęcia względem Jerzego Łukasiewicza postępowania karnego - to automatycznie nie mogłoby to przesądzać o konieczności uwzględnienia wniosku. Zgodnie z art.5§1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (Dz.U. 1999 Nr 83 poz. 931 z późniejszymi zmianami) oskarżonego uważa się za niewinnego, dopóki wina jego nie zostanie udowodniona i stwierdzona prawomocnym wyrokiem. Co istotne domniemanie niewinności nie wymaga dowodzenia; to obalenie tego domniemania wymaga dowodów *(zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 29 grudnia 2006 r. II AKa 234/2006 Krakowskie Zeszyty Sądowe 2007/2 poz.32).* Z powyższych przyczyn brak jest podstaw dla przyjęcia, aby uzasadnienie miało być dowolne i arbitralne. Zarzut ten mógłby zasługiwać na uwzględnienie jedynie w przypadku gdyby zostały przez skarżącego przedłożone dowody, na których podstawie Rada Gminy doszłaby do wniosków sprzecznych z regułami dowodowymi czy zasadami doświadczenia życiowego.

Na marginesie jedynie należy się odnieść do zarzutów w zakresie sposobu skonstruowania uzasadnienia zaskarżonej uchwały. W tym zakresie należy wskazać na pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11.12.2007 roku sygn. akt I PK 152/07 (Monitor Prawa Pracy 2008/5 poz.255), iż uchwała podjęta w trybie art.25 ust.2 ustawy o samorządzie gminnym nie nakłada obowiązku uzasadniania uchwały, podobne stanowisko wyraził WSA w Gliwicach w wyroku z dnia 30 września 2005 roku III SA/GI 964/05 zgodnie z którym art.25 ust.2 ustawy o samorządzie gminnym, ani jakikolwiek inny nie nakłada na radę gminy obowiązku sporządzenia uzasadnienia w przedmiocie wyrażenia zgodny na rozwiązanie stosunku pracy z radnym.

Niezasadny jest zarzut jakoby niniejsza uchwała została podjęta w sposób oderwany od motywów podanych przez pracodawcę *(m.in. w tym zakresie skarżący powołał wyrok NSA z dnia 18 czerwca 2013 roku sygn. akt II OSK 193/13).* Rada Gminy dokonała oceny zasadności wniosku w zakresie okoliczności sformułowanych przez skarżącego. Z okoliczność faktycznych sprawy nie sposób przyjąć, aby jej podjęcie stanowić miało nadużycie prawa w rozumieniu zapisu art. 8 kodeksu pracy. Jak wskazano wyżej Rada Gminy Solec-Zdrój odmawiając uwzględnienia przedmiotowego wniosku opierała się na fakcie nie wykazania okoliczności

podniesionych przez skarżącego, nie zaś na podstawie dokonania błędnej kwalifikacji ustalonych faktów w oparciu o normę **art.25 ust.2** ustawy o samorządzie gminnym.

W zakresie zarzutu nr **I.2** naruszenia art.25 ust.2 w zw. z art.91 zdanie 1 ustawy o samorządzie gminnym poprzez jego błędną wykładnię sprzeczną z celem art.25 ust.2 ustawy o samorządzie gminnym mającego służyć pracownikowi – radnemu do nieskrępowanego wykonywania mandatu radnego, a nie do ochrony pracownika radnego przed nieuzasadnionym rozwiązaniem z nim stosunku pracy.

Jak wskazano wyżej skarżący nie zdołał wykazać, aby względem osoby radnego Jerzego Łukasiewicza można było przyjąć, iż miały miejsce opisane wyżej zdarzenia. Ten właśnie fakt uzasadniał podjęcie uchwały w przedmiocie odmowy uwzględnienia wniosku.

Rada Gminy podtrzymuje dotychczasowe stanowisko, iż zapisu art.25 ust.2 ustawy o samorządzie gminnym nie można interpretować w taki sposób, że rada gminy musi wyrazić zgodę na rozwiązanie stosunku pracy z radnym, jeżeli pracodawca nie stawia mu zarzutów związanych z wykonywaniem mandatu radnego *(zob. uzasadnienie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 września 2008 r. I OSK 952/2008, Nowe Zeszyty Samorządowe 2009/1 poz. 17).* W tym miejscu należy przytoczyć pogląd zawarty w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 27 lutego 2008r., sygn. akt III SA/Kr 992/07 - przyjęcie stanowiska, że w każdym przypadku, gdy podstawą rozwiązania stosunku pracy z radnym byłyby zdarzenia niezwiązane z wykonywaniem przez radnego mandatu rada musiałaby wyrazić zgodę na rozwiązanie z nim stosunku pracy, prowadziłoby do znacznego ograniczenia ochrony radnego i mogłoby mieć istotny negatywny wpływ na jego pracę w radzie gminy, gdyż z obawy przed utratą pracy radny mógłby zaniedbywać swoje obowiązki.

W zakresie zarzutu nr **I.3** to jest naruszenia art.25a ustawy o samorządzie gminnym poprzez udział radnego w głosowaniu komisji w dniu 19 października 2015 roku w trakcie podejmowania decyzji w sprawie stanowiska określonego w przedmiotowej uchwale.

Udział radnego względem, którego wniesiono wniosek o wyrażenie zgody na rozwiązanie stosunku pracy w posiedzeniu komisji rekomendującej przedmiotowy wniosek, może być poczytany za rażące naruszenie przepisów prawa uzasadniające uwzględnienie skargi w sytuacji, gdy miałoby to być przesądzające dla podjęcia uchwały *(zob. uzasadnienie wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 22 grudnia 201 roku sygn. akt II SA/Bk 168/11).* W niniejszej sprawie głos radnego w żadnym zakresie nie przesądził o stanowisku komisji, opinia komisji co do projektu uchwały została podjęta jednogłośnie. Nadto jedynie opinia komisji rewizyjnej, której radny Jerzy Łukasiewicz nie był członkiem i w posiedzeniu której w dniu 19 października nie brał udziału, miała znaczenie dla zarekomendowania podjęcia na sesji w dniu 22 października 2015 roku uchwały (odpisy protokołów z posiedzeń komisji w dniu 19 października w załączeniu).

W zakresie zarzutu **nr II.1** to jest naruszenia przepisów art.7, art.77§1 i art.80 k.p.a. poprzez nie wyczerpujące zebranie i rozpatrzenie całego materiału

dowodowego i niepodjęciu wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, oparcie się na argumentach przedstawionych przez radnego i przyjęcie za prawdziwe wyjaśnień radnego co w konsekwencji skutkowało nie wyjaśnieniem w sposób adekwatny do celu zastosowania art.25 ust.2 ustawy o samorządzie gminnym, jak również w zakresie zarzutu **nr II.2** naruszeniu art.8 k.p.a. poprzez brak pogłębienia zaufania obywateli do organów administracji publicznej poprzez brak podjęcia jakichkolwiek kroków celem wyjaśnienia stanu faktycznego , brak wezwania skarżącego do złożenia wyjaśnień czy też przedłożenia odpowiedniej dokumentacji.

W zakresie powyższych zarzutów Rada Gminy podtrzymuje argumenty podniesione w zakresie pkt I.1. Ze względu na treść podniesionych zarzutów co do zasady związanych z istniejącym stosunkiem pracy pomiędzy skarżącym a radym, dysponentem wszelkich dowodów był skarżący, który jako pracodawca jest obowiązany do dochowania szczególnej staranności w sprawach pracowniczych co należy rozumieć m.in. poprzez obowiązek posiadania dokumentów/dowodów na okoliczność sytuacji w jego przedsiębiorstwie. Okoliczności wskazane we wniosku jako uzasadniające przyczynę wypowiedzenia stosunku pracy winny być rzeczywiste co należy rozumieć, iż skarżący może je udowodnić.

W ocenie Rady Gminy Solec – Zdrój Pracodawca nie zdołał wykazać okoliczności wskazach w treści wniosku.

Rada nie ma obowiązku zbierania danych o rzeczywistych przyczynach zamiaru pracodawcy, gdyż ciężar ich wykazania spoczywa na wnioskującym *(zob. wyrok NSA w Warszawie z 18 czerwca 2013 r., II OSK 193/13, LEX 1369028 oraz Kisiel Wiesław, Płażek Stefan, Chmielnicki Paweł (redakcja), Dobosz Piotr, Mączyński Marek, Kryczko Paweł, Bandarzewski Kazimierz Najnowsze wydanie: Ustawa o samorządzie gminnym. Komentarz do art.25 teza 6 Warszawa 2010 Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis).*

Skarżący kwestionuje m.in. podniesiony w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały fakt czternastoletniej nienagannej pracy Jerzego Łukasiewicza w przedsiębiorstwie skarżącego, nie przedkładając w tym zakresie jakichkolwiek dowodów poza twierdzeniami wniosku.

Opisana na k.8 sytuacja jakoby Jerzy Łukasiewicz miał zwracać się do obecnego na sesji Rady Gminy przewodniczącego Rady Powiatu, jak sam skarżący przyznał, miała miejsce po głosowaniu nad zaskarżoną uchwałą, a zatem nie miała jakiegokolwiek znaczenia dla podjęcia zaskarżonej uchwały.

Odnośnie opisanych wniosków dowodowych Rada Gminy wnosi o ich nieuwzględnianie. Skarżący w chwili złożenia wniosku w przedmiocie podjęcia zaskarżonej uchwały zapewne znajdował się w ich posiadaniu (notatki służbowe). Skoro posiadał tego rodzaju dokumenty winien je przedłożyć wraz z wnioskiem, bądź pismem o usunięcie naruszenia prawa z dnia 17 listopada 2015 roku. W konsekwencji skarżący nie może, powołując się na opisane wyżej dokumenty, uzasadniać dokonania przez Radę Gminy nieprawidłowych ustaleń stanu faktycznego skoro na dzień podjęcia zaskarżonej uchwały nie znajdowały się one w posiadaniu Rady Gminy. Na marginesie należy wskazać, iż przedłożone dokumenty nie posiadają daty pewnej.

Mając na względzie powyższe Rada Gminy wnosi o oddalenie skargi.